

HỒI 169

Lạc Thần Bên Sông

Từ Tử Lăng khẽ giật mình thốt: “Tần Xuyên?”.

Sự thực thì gã không cần nói ra tên đối phương. Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn cũng biết người phía trước chính là Sư Phi Huyền hóa danh làm Tần Xuyên phương giá quang lâm.

Khi đặt chân bước ra khỏi cánh cửa vỡ nát của tử điểm, ba người đều nghĩ đến người đầu tiên sẽ gặp là ai. Khả năng lớn nhất đương nhiên là Liễu Không đại sư và Tứ Đại Kim Cương cùng đám hòa thượng lớn nhỏ bỏ chùa đi tìm bọn gã trút giận.

Kế đó là lão bằng hữu Vương Bạc của ự.

Tiếp đó nữa là các môn phái có giao tình với Từ Hàng Tịnh Trai, hoặc là Cầu Nhiệm Khách Phục Khiên vương tử mới đến Trung nguyên.

Nhưng cả ba đều không ngờ rằng người đầu tiên mà họ gặp phải lại là tuyệt đại cao thủ được võ lâm tôn sùng là người kẻ tặc Ninh Đạo Kỳ, Sư Phi Huyền.

Không ngờ nàng còn trẻ thế.

Gió đêm từ Lạc Thủy thổi tới, làm chiếc áo xanh bay lên phần phật, dáng vẻ tiêu sái bất tận, ung dung nhàn nhã. Trên lưng nàng đeo một thanh cổ kiếm thanh nhã, càng tăng thêm mấy phần anh khí, đồng thời cũng nhắc nhở người khác rằng nàng có kiếm thuật thiên hạ vô song.

Từ góc độ của ba người nhìn lên điểm cao nhất ở giữa Thiên Tân Kiều, vầng bán nguyệt khảm trên bầu trời đêm trên đầu nàng, tấm nàng trong ánh sáng vàng dịu nhẹ, càng làm tăng thêm vẻ đẹp những đường nét tú lệ của gương mặt nàng.

Ba người đã gặp quen mỹ nhân vu vật của thế gian, trong lòng cũng không khỏi dâng lên một cảm giác ngưỡng mộ trước sắc đẹp siêu phàm trác việt của nàng.

Nhưng vẻ đẹp của nàng tuyệt đối không giống Loan Loan, có một vẻ tự nhiên mộc mạc thiên sinh lẽ chất như thanh thủy xuất phù dung vậy. Giống như nữ thần xinh đẹp dưới dòng Lạc Thủy đột nhiên hiện thân bên bờ sông vậy.

Cho dù ở giữa nơi thôn hoa đô hội, sự xuất hiện của nàng đã biến tất cả thành một nơi không sơn thắng địa, như thật như ảo, mê người đến cực độ. Tuy nàng hiện thân ở chốn nhân gian, nhưng dường như tuyệt đối không nên xuất hiện ở thế giới trần tục không xứng với tiên nhan này của nàng. Đôi mắt nàng đẹp tựa vầng thái dương trong buổi bình minh, lại luôn có một vẻ bình tĩnh thâm sâu khó dò.

Ba người giờ mới hiểu được những lời tán thưởng Hầu Bi Bạch dành cho nàng là không hề khoa trương chút nào.

Vẻ đẹp của Sư Phi Huyền, đích thực là không bút mực nào của thế gian có thể tả xiết.

Ba người ngây ra nhìn ngắm nàng, đầu chí hoàn toàn tiêu tán, nhất thời không nói được nên lời.

Khi cả ba đang chấn động trước vẻ đẹp của thanh thoát thánh khiết của nàng, Sư Phi Huyền cất giọng nói du dương uyển chuyển không chút tạp chất của nhân gian hiếm trá nói: "Phi Huyền thật không muốn gặp ba vị trong tình cảnh này chút nào!".

Cả trời đất như được bao phủ trong mùi hương nồng nàn mà dịu nhẹ từ thân thể nàng tỏa ra, khiến người ta vô phương cất bước, trong lòng càng không nỡ bỏ đi.

Vẻ ngoài lạnh lùng và bình tĩnh, nhưng nhãn thần nàng lại tràn đầy tình cảm, tựa như hoa nở trong bóng tối, phải chú ý nhìn thật kỹ mới thấy vậy, ánh mắt ấy dường như muốn bộc lộ tình cảm nồng đượm với cuộc sống và một sự theo đuổi nào đó nằm ngoài những điều tầm thường của tục thế.

So với vẻ đẹp kiều miễm mang theo chút tà khí như vầng trăng khi ẩn khi hiện giữa làn mây của Loan Loan, nàng giống như vầng mặt trời soi rọi đến tận chốn thâm sơn cùng cốc, tràn ngập vẻ ấm áp và tươi sáng, Khấu Trọng xưa nay luôn ngạo thế khinh đời, Từ Tử Lăng đậm bạc vô cầu, Bạt Phong Hàn lãnh khốc vô tình, ấy vậy mà đều bị tiên tư mỹ thái của nàng làm chấn động, suýt chút nữa thì quên mất rằng thiện giả bất lai, lai giả bất thiện.

Con phố lớn tĩnh lặng như quý thành, chỉ có tiếng sóng vỗ nhẹ nhàng vào chân cầu ẩn ẩn ước ước vang lên.

Dưới ánh trăng huyền ảo, bốn toà lầu cao ở hai bên cầu lập thành một hình tứ giác đều đặn, trải những chiếc bóng khổng lồ xuống mặt sông, càng làm tăng thêm không khí lạnh lạnh đáng sợ ở nơi này.

Bạt Phong Hàn là người đầu tiên “tĩnh” lại, hít sâu một hơi thanh khí nói: “Sư tiểu thư giá thân lâm, chắc hẳn là vì chuyện Hòa Thị Bích, không biết tiểu thư chuẩn bị xử lý việc này thế nào?”.

Sư Phi Huyền vẫn không nhìn về phía ba người, đôi môi hồng hồng khẽ nhếch lên, chậm rãi nói: “Từ khi Phi Huyền rời Trai tới nay chưa từng động thủ với người khác, nhưng đêm nay có lẽ vì ba nguyên nhân mà không thể không phá giới, các vị có muốn nghe không?”.

Khấu Trọng cười ha ha nói: “Có thể khiến Sư tiểu thư phá giới xuất thủ, thực sự ba chúng ta vinh hạnh vô cùng, có điều tiểu đệ bất tài, nghĩ nát óc cũng chỉ nghĩ ra một lý do duy nhất là Hòa Thị Bích, xin tiểu thư chỉ giáo cho hai nguyên nhân còn lại được không?”.

Thanh âm Sư Phi Huyền trở nên lạnh lùng: “Một nguyên nhân là ba vị đã làm Phi Huyền phải cảnh giác”.

Cho dù cả ba người bọn Khấu Trọng đều là bậc thông minh tài trí quán tuyệt thiên hạ, cũng không hiểu được ý nàng muốn ám chỉ điều gì, ngơ ngác nhìn nhau.

Từ khi Sư Phi Huyền xuất hiện tới giờ, Từ Tử Lăng vẫn im lặng không trầm ngâm, không nói đến nửa câu.

Bạt Phong Hàn chau mày: “Sư tiểu thư có thể nói rõ thêm một chút không?”.

Sư Phi Huyền không hề trang điểm yên chi hay phấn hồng, nhưng gương mặt ngọc vẫn rạng rỡ như ánh mặt trời buổi ban mai, chỉ thấy nàng hơi gượng cười, thở ra khe khẽ nói: “Phi Huyền đâu phải là người thích động can qua, chỉ vì thời cơ nhất thống thiên hạ đã gần kề, khổ nạn của lẽ dân sẽ qua, bởi vậy Phi Huyền mới sợ trước sợ sau, không dám lơ là bất cẩn, phụ trọng trách của sư môn”.

Khấu Trọng khẽ giật mình, nhưng vẫn cố làm ra vẻ ngạc nhiên thử thăm dò: “Chuyện này thì có liên quan gì đến bọn tại hạ?”.

Sư Phi Huyền nhẹ nhàng quay chiếc cổ thon dài, lần đầu tiên liếc về phía ba người, cặp mắt đẹp mê hồn xạ ra những tia dị quang, khiến người ta phải mê mẩn tâm thần. Tiếp đó nàng quay hẳn thân hình kiều diễm tuyệt luân đó qua, mặt hướng về phía bọn Khấu Trọng.

Ba người như mặt hồ phẳng lặng bị nàng ném xuống một tảng đá, làm xao động, gợn sóng lăn tăn.

Dưới hàng lông mày liễu mềm mại tự nhiên, là đôi mắt trong sáng như hai vì sao, cùng với đôi má lúm đồng tiền, bờ vai thẳng như được gọt giũa, eo hông thon nhỏ phối hợp hết sức hài hoà. Dưới ánh trăng, làn da nàng ánh lên như ngọc, càng làm tăng thêm vẻ xuất trần thoát tục.

Lúc này, đôi mắt tuyệt trần khiến cho thần hồn ba người phải điên đảo ấy sáng rực lên như hai vì sao trong đêm tối, cơ hồ như có thể nhìn thấu tâm can phế phủ của bất cứ ai. Nàng đảo mắt nhìn ba người một lượt, rồi dừng lại trên mặt Khấu Trọng, cất giọng bình thản nói: “Nếu Khấu huynh chịu lập tức giao Hòa Thị Bích ra, hoặc từ nay thoái xuất giang hồ, tất cả mọi chuyện sẽ chấm dứt, sau này chúng ta không liên quan đến nhau nữa”.

Khấu Trọng không ngờ nàng lại gọn gàng dứt khoát như vậy, hơn nữa lại không hề khách khí, đi thẳng vào vấn đề, bèn ngạc nhiên hỏi: “Có phải ta đã nghe lầm không? Không phải tiểu thư muốn nói nếu ta chịu thoái xuất giang hồ thì cả Hòa Thị Bích cũng không cần giao ra đấy chứ?”.

Sư Phi Huyền không để ý đến gã, ánh mắt chuyển sang phía Bạt Phong Hàn, u uất thở dài than: “Trung nguyên chưa đủ loạn hay sao? Tại sao Bạt huynh không trở về vực ngoại?”.

Song mục Bạt Phong Hàn cũng xạ ra những tia nhìn sắc lạnh, đối nhãn mới nàng không chút nhân nhượng, trầm giọng nói: “Tiểu thư nói vậy là sai rồi, xưa nay Bạt mỗ muốn đi đâu về đâu là chuyện của Bạt mỗ, chưa từng chịu ảnh hưởng của bất cứ ai”.

Khóe miệng Sư Phi Huyền thoáng hiện ra một nụ cười, ngữ khí trở nên hòa dịu: “Đây chính là nguyên nhân khiến Phi Huyền phải cảnh giác với ba vị, ba vị đều là bậc gan lớn hơn trời, không dễ gì mua chuộc được. Từ khi ba vị đặt chân đến Lạc Dương này, sự cân bằng của Đông Đô lập tức bị phá vỡ, chỉ riêng điểm này thôi, đã khiến người ta không thể xem nhẹ ba vị rồi”.

Tiếp đó ánh mắt nàng lại chuyển qua phía Từ Tử Lăng từ nãy vẫn đứng im lặng, thần nhiên hỏi: “Tại sao Từ huynh phải trộm Hòa Thị Bích?”.

Ba người đều thâm kêu lợi hại.

Từ khi hiện thân trên cầu, tất cả quyền chủ động nàng đều nắm trong tay, còn bọn họ thì chỉ có thể kiến chiêu chiết chiêu, hoàn toàn rơi vào thế hạ phong. Mỗi lời nàng nói ra đều

đúng theo tôn chỉ của kiếm đạo, tựa như thiên mã hành không, khiến người ta không thể nắm bắt, không thể phòng bị.

Từ Tử Lăng trầm mặc nhìn thẳng vào mắt nàng một hồi, rồi ung dung mỉm cười đáp: “Nghe khẩu khí của Sư tiểu thư, thì hình như là dù Hòa Thị Bích không nằm trong tay chúng ta, tiểu thư cũng quyết không chịu buông tha đúng không?”.

Khẩu Trọng và Bạt Phong Hàn đều có cảm giác như tảng đá đè nặng trong lòng đã rơi xuống, cảm nhận được Từ Tử Lăng đang phản kích, hơn nữa gã nhắm vào đúng sơ hở duy nhất trong lời nói của Sư Phi Huyền để tấn công.

Từ lúc Sư Phi Huyền xuất hiện đến giờ, cả ba người đều thua nàng một phần khí thế, tất cả đều vì tâm lý có tật giat mình, nhưng nếu Sư Phi Huyền thừa nhận cho dù Hòa Thị Bích không ở trong tay bọn họ, nàng vẫn xuất thủ đối phó, thì tâm lý ba người sẽ hoàn toàn đổi khác.

Sư Phi Huyền chăm chú quan sát Từ Tử Lăng hồi lâu, rồi mới khẽ thở dài: “Dùng kiếm để trị thiên hạ, đương nhiên là vạn lần không thể, nhưng dùng kiếm để tranh thiên hạ, lại là phương pháp duy nhất từ ngàn xưa đến nay. Phi Huyền đành phải lĩnh giáo tuyệt nghệ của Từ huynh, xem kỳ công của Trường Sinh Quyết rốt cuộc có gì huyền bí vậy?”.

Ba người đều ngờ Sư Phi Huyền lại đột nhiên khiêu chiến Từ Tử Lăng như vậy, nhất thời ngẩn người ra chưa biết ứng phó thế nào.

Bạt Phong Hàn ngửa mặt cười dài, hào khí cao hơn mây trời: “Có ai muốn tử kiếm với Sư tiểu thư hơn là Bạt mỗ chứ? Tiểu thư có thể chỉ giáo cho vài chiêu trước được không?”.

“Đang!”.

Một tiếng chuông trong vất từ phía sau truyền tới, vang động cả con phố dài không người qua lại, dư âm vẫn trong không gian một lúc mới tan đi. Tiếp đó là tiếng niệm phật hiệu ôn hòa trầm ấm: “Bần tăng Liễu Không, xin được thay Phi Huyền xuất chiến Bạt thí thủ!”.

Ba người ngạc nhiên nhìn nhau, không ngờ cả Liễu Không cũng chịu khai kim khẩu.

Sư Phi Huyền thở dài nói: “Đây chính là nguyên nhân thứ ba mà Phi Huyền không thể không động thủ với ba vị. Đại sư vì chuyện Hòa Thị Bích mất đi mà tự hủy Bế Khẩu Thiên đã tu luyện nhiều năm, làm Phi Huyền cảm thấy tội nghiệt càng thêm nặng nề, nên đành phải phá lệ xuất thủ vậy”.

Khấu Trọng chau mày nói: “Có phải dù Hòa Thị Bích không nằm trong tay chúng ta thì trận chiến đêm nay cũng không thể hóa giải phải không? Nếu đã như vậy thì đối thủ của Khấu Trọng này là thần thánh phương nào vậy?”.

Sư Phi Huyền chậm rãi đáp: “Chỉ cần Khấu huynh và Bạt huynh không tranh xuất thủ, Phi Huyền làm sao mạo phạm. Phi Huyền chỉ muốn ẩn chúng xem tâm pháp có được từ Trường Sinh Quyết của Từ huynh có thể giá ngự được dị lực của Hòa Thị Bích hay không mà thôi!”.

Khấu, Bạt hai người lập tức cùng lúc tự chửi mình ngu xuẩn, quên mất kiếm thuật của Sư Phi Huyền cũng là từ một trong tứ đại kỳ thư, tâm pháp tối cao của huyền môn Từ Hàng Kiếm Điển, nói không chừng có thể thật sự nhìn thấu Từ Tử Lăng chính là kẻ trộm ngọc, lúc đó thì bọn họ có trăm cái miệng cũng không thể biện bạch, phương pháp duy nhất chính là có bao xa chạy bao xa mà thôi. Trừ phi thắng được Sư Phi Huyền, Ninh Đạo Kỳ bằng không thì đừng hòng trùng xuất giang hồ nữa.

Nhưng hai người lóe lên một tia hy vọng, mong rằng sau khi hấp thu dị năng thù Hòa Thị Bích, công lực và tâm pháp của Từ Tử Lăng sẽ có tiến cảnh bất ngờ mà ngay cả Sư Phi Huyền cũng không thể nhận ra. Có điều khả năng này rất mong manh, giả như Sư Phi Huyền có thể nhìn ra Từ Tử Lăng có dị năng của Hòa Thị Bích thì sự việc càng thêm hồng bét.

Hai cách nghĩ này khiến hai người vô cùng mâu thuẫn, tiến thoái lưỡng nan. Không biết nên cự tuyệt hay là nên hân hoan tiếp nhận. Cự tuyệt tức là có tật giat mình, còn tiếp nhận thì lại lo được lo mất, càng sợ hậu quả khó lường.

Con người Sư Phi Huyền này cũng khó đối phó như kiếm vậy, đã điểm trúng nhược điểm của ba người bọn họ.

Nhìn bề ngoài, Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn vẫn bình tĩnh như thường, những dẫn vật tranh đấu trong nội tâm không hề để lộ ra ngoài.

Kẻ đương sự bị khiêu chiến là Từ Tử Lăng không ngờ lại mỉm cười tiêu sái đáp: “Được cùng với tiểu thư kiếm chúng võ học, tại hạ đây cầu còn chẳng được nữa là, xin mời!”.

Sư Phi Huyền tùy tiện bước lên hai bước, lập tức dấy lên một khí thế vô hình, bao trùm lấy ba người vào trong.

Cả ba đều thâm kinh hãi.

Chỉ hai bước tưởng chừng như đơn giản, nhưng lại gây cho ba người một cảm giác hết sức kỳ quái, rõ ràng là bên trong ẩn hàm một bộ pháp thượng thừa thâm ảo, bằng không sao có thể trong hai bước ngăn ngừa mà đẩy lên khí thế người khác phải dùng rất nhiều động tác mới có được.

Ba người còn cảm thấy như bị tinh thần và khí thế của nàng thít chặt, chỉ cần lộ ra một chút sơ hở, nàng sẽ lập tức bạt kiếm tấn công, thế tựa sét đánh ngang tai, vô phương phòng bị.

Trong sát na ngăn ngừa ấy, nàng đã hoàn toàn chiếm được thế thượng phong.

Gương mặt xinh đẹp của Sư Phi Huyền ánh lên vẻ thánh khiết không nhiễm chút bụi trần, càng khiến người ta vừa không dám có ý kinh địch và mạo phạm, vừa cảm thấy hổ thẹn mình ô uế.

Mắt hổ của Từ Tử Lăng cũng sáng rực lên, xạ ra những tia nhìn sắc lạnh xưa nay chưa từng thấy, bước lên một bước.

Kiểm khí lăng lệ của Sư Phi Huyền lập tức tập trung cả lên mình gã.

Từ Tử Lăng một mặt toàn lực vận công đề kháng lại kiếm khí khiếp người của Sư Phi Huyền, một mặt lạnh lùng nói: "Trọng thiếu gia, Phong Hàn huynh xin hãy tạm thời tránh sang một bên để tiểu đệ lĩnh giáo kiếm thuật thiên hạ vô song của Từ Hàng Kiếm Đế!"

Bạt Phong Hàn và Khấu Trọng nhân cơ hội này nhảy sang hai bên, để lại Từ Tử Lăng đối mặt với Sư Phi Huyền.

Gió đêm từ bờ sông thổi tới, nhưng y phục hai người lại không hề phát động.

Nam thì tiêu sái tuấn đạt, nữ thì thanh nhã như tiên, thoạt nhìn giống như một đôi thần tiên bích lý, có ai ngờ họ sắp động thủ giao phong, thậm chí là quyết chiến sinh tử.

Bạt Phong Hàn và Khấu Trọng đứng hai bên đường, cả hai tuy đều rất tin tưởng vào võ công và trí tuệ của Từ Tử Lăng, nhưng đối thủ của gã lần này lại là nữ kiếm thủ xuất quần bạt tụy của thiên hạ đệ nhất thánh địa, nên trong lòng hai người vẫn nóng như lửa đốt.

Bên đầu cầu bên kia, Liễu Không đại sư đang cầm chuông đồng đứng yên lặng, áp trận cho Sư Phi Huyền.

Ở trong bóng tối còn bao nhiêu người nữa? Điều này e rằng không ai biết được.

Chiếc thuyền nhỏ vừa lướt qua giờ lại quay lại, còn dừng ở dưới chân cầu, lò mò có thể thấy bên trong có người ngồi.

Từ Tử Lăng một mình đối mặt với Sư Phi Huyền, cảm thụ hoàn toàn khác biệt.

Cho đến tận lúc này gã mới hoàn toàn hiểu được tại sao Loan Loan cao minh tài trí đến thế mà vẫn phải kiêng dè Sư Phi Huyền, không dám khinh dị xuất thủ. Bởi vì công lực của nữ tử này đích thực đã đạt đến cảnh giới dĩ khí ngự thế, không cần bạt kiếm, cũng có thể sát thương địch nhân bằng kiếm khí.

Lợi hại nhất chính là ánh mắt không chút tạp niệm, sáng rõ như sao của nàng rất dễ khiến người ta tiêu tan đầu chí, làm tiêu giảm đáng kể khí thế kiên nghị của gã.

Mỗi cử động nhỏ, mỗi câu nói, nụ cười của nàng, chẳng những khiến người ta ấn tượng sâu sắc cả đời cũng không thể quên nổi, mà còn đẹp tới độ hoàn hảo vô khuyết, không chút sơ hở.

Nên biết rằng Từ Tử Lăng mấy năm nay đã đi khắp thiên hạ, cao thủ tông sư gì cũng đã gặp qua, kinh nghiệm phong phú cộng với thiên tư tuyệt đỉnh của gã, nên nhãn lực đã đạt tới cảnh giới của đại tôn sư võ học rồi. Cho dù là cao minh như Khúc Ngạo, gã cũng chỉ thoát nhìn đã biết công lực cao hạ thế nào, từ đó định ra xem nên quyết chiến hay nên đào tẩu. Nhưng đối mặt với mỹ nữ như tiên như thánh, siêu phàm thoát tục này, gã lại hoàn toàn vô phương nắm bắt được công lực, tính cách hay nhược điểm của nàng, thế nên cũng không biết nên định ra sách lược gì để ứng phó.

Sư Phi Huyền cũng đang dụng thần quan sát đối thủ.

Cho dù trong thời khắc hai bên sắp sửa quyết chiến, tâm linh nàng vẫn tĩnh lặng như không, tuyệt đối không hề khởi niệm sát nhân.

Nghiêm khắc mà nói, tuy nàng vì sứ mệnh của sư môn mà không phải thụ giới, song tuyệt đối có thể xem như là người để tóc tu hành, nằm ngoài thế tục.

Ngoại trừ Hầu Bì Bạch, xưa nay chưa từng có nam tử trẻ tuổi nào để lại cho nàng một chút ấn tượng. Thế nhưng người đứng trước mắt nàng lại có một thứ khí chất không thể hình dung, khiến nàng có cảm giác gần gũi khó tả. Võ công của y lại cao hơn trong tưởng tượng của nàng rất nhiều, là một địch thủ hiểm gặp từ khi nàng xuất đạo đến nay. Có điều đây chỉ là cảm nhận của nàng khi đối mặt với đối phương, tuyệt đối không làm tâm lý nàng dao động, cũng không ảnh hưởng đến kiếm pháp của nàng.

Khi nàng xuất kiếm, tất cả những tâm chướng sẽ như khói tan mây tán, không để lại chút vết tích gì. Nghĩ tới đây, Sư Phi Huyền thầm thở dài một tiếng, sau đó thu nhiếp tâm thần.

“Cheng!”.

Bảo kiếm rời bao.

Một cổ kiếm khí mạnh mẽ vô hình từ thân kiếm tràn ra, rạch phá không gian, công tới Từ Tử Lăng.

Từ Tử Lăng đẩy hữu thủ ra trước, vẽ nên một vòng tròn hoàn mỹ.

“Bình!”.

Kiểm khí chuồng kinh chạm nhau, Từ Tử Lăng khẽ chấn động, thoái lui nửa bộ.

Sư Phi Huyền vẫn đứng yên tại chỗ, thần thái thanh tao nhàn nhã. Cho dù trong lúc quyết đấu sinh tử, nàng vẫn đem cho người ta một cảm giác như được ở giữa thâm sơn cùng cốc đầy hoa thơm cỏ lạ.

Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn không ngờ kiếm khí của nàng lại lợi hại tới mức có thể tùy ý cách không công địch, nhưng lúc này thì có lo lắng cũng không thể làm gì được nữa.

Khấu Trọng kêu lớn: “Sư tiểu thư đã thử ra chưa vậy?”.

Đôi mày liễu của Sư Phi Huyền khẽ nhíu lại, chẳng để ý chuyện Khấu Trọng cố ý hét lên làm nhiễu loạn tâm thần vào đâu, nhưng trong lòng lại hết sức kinh ngạc trước võ công của Từ Tử Lăng.

Kiểm thuật của nàng là tâm pháp tối cao của huyền môn, chỉ cần giao thủ với đối phương, lập tức có thể đoán biết được hư thực cao thấp, từ đó có thể phán đoán xem Từ Tử Lăng có năng lực giá ngự dị lực từ Hòa Thị Bích phát ra hay không?

Thế nhưng vừa rồi khi chân khí giao tiếp, luồng kinh lực xoáy kỳ dị mà Từ Tử Lăng phát ra đã hoàn toàn phong bế và đẩy lui chân khí của nàng, khiến nó không thể tiềm nhập vào kinh mạch của gã.

Từ Tử Lăng giờ mới thâm yên tâm đôi chút.

Vừa rồi gã nằm ngủ hai canh giờ, chính là để đối phó tình cảnh trước mắt. Bình thường nhìn bề ngoài thì gã tuyệt đối không có vẻ cơ trí bách biến như Khấu Trọng, nhưng tuyệt đối không phải là tài trí của gã kém hơn Khấu Trọng, mà chỉ là vì gã không thích tranh đấu với người khác mà thôi. Nhưng mỗi lần đến lúc quan trọng, gã luôn có những kế sách diệu kỳ khiến cả Bạt Phong Hàn và Khấu Trọng đều bội phục sát đất, chỉ riêng chuyện này cũng biết gã tài trí cao tuyệt thế nào rồi.

Sách lược của Hư Hành Chi tuy cao minh, nhưng ngay lúc đó Từ Tử Lăng đã nhận ra việc mình xuất thủ trộm ngọc chính là khuyết điểm duy nhất của toàn bộ kế hoạch này. Bởi vì bề ngoài còn có thể mô phỏng, chứ võ công thì vô phương giấu diếm.

Lúc đầu gã chỉ nghĩ đến Liễu Không, bởi vì Liễu Không từng diện bích trong đồng điện với Hòa Thị Bích, vì vậy y chắc chắn hiểu rất rõ đặc tính của bảo ngọc, cũng hoàn toàn có thể nhìn ra Từ Tử Lăng có năng lực giá ngự dị năng của Hòa Thị Bích hay không.

Giả như gã chưa hấp thu dị năng của Hòa Thị Bích, thì lúc này gã chẳng những không chút lo lắng, mà còn hoan hỉ tiếp nhận sự kiểm chứng của đối phương, bởi vì gã căn bản không có năng lực đó, chỉ vì một trượng như lôi đình của Bất Si, do cơ duyên xảo hợp đã giải nguy cho gã, đồng thời còn cho gã một kỳ duyên không ngờ.

Nhưng hiện giờ trong kinh mạch gã đang cuộn cuộn chảy năng lượng kỳ dị của Hòa Thị Bích, khi tiếp xúc sẽ không thể giấu diếm, vì vậy giấc ngủ vừa rồi của gã hoàn toàn không phải vì mệt mỏi, mà là vì muốn chuyển hóa dị năng đó và chân khí của gã, hợp thành một thể, khiến Liễu Không và Sư Phi Huyền cũng khó mà nhận ra.

Trước mắt chỉ là giai đoạn sơ bộ, nhưng người cao minh như Sư Phi Huyền mà cũng phải cảm thấy mơ hồ, không dám khẳng định.

Có điều Từ Tử Lăng cũng có một phần may mắn.

Nếu không phải Sư Phi Huyền chưa từng giao thủ với gã, lúc này nàng nhất định đã nhận ra điều dị dạng. Chỉ thấy Sư Phi Huyền nhìn chằm chằm vào gương mặt anh tuấn của Từ Tử Lăng, dịu dàng nói: "Kiếm này của Phi Huyền tên gọi Sắc Không, chuyên dùng tâm ngự kiếm, Từ huynh cẩn thận!".

Từ Tử Lăng mỉm cười nói: "Xin tiểu thư chỉ giáo!".

Cuối cùng cũng đã đến thời khắc hai đại cao thủ dùng chân tài thực học quyết chiến.

Y phục Từ Tử Lăng dính sát thân mình, ống tay áo và mép vải bay phần phật về phía sau, tình cảnh kỳ dị cực độ.

Sư Phi Huyền tuy vẫn bình tĩnh như cũ, nhưng song mục đã sáng rực lên, cả Sắc Không kiếm dường như cũng tán phát ra hào quang rực rỡ. Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn đều kinh hãi biết sức, biết rằng chỉ so về khí thế, Từ Tử Lăng đã rơi vào thế hạ phong tuyệt đối.

Sắc Không kiếm cuối cùng cũng xuất chiêu.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>